

4.35 Téhož dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!“ 4.36 Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. 4.37 Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. 4.38 On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ 4.39 Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Bud' zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. 4.40 Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ 4.41 Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

REFLEXE

Ježíš se jednoho večera rozhodl přeplavit s učedníky lodí na druhý břeh. Tímto vyprávěním nás také evangelista chce posunout na pomyslný druhý břeh, břeh důvěry. Je to vyprávění, které má dodat člověku důvěru v Boha v těžkých chvílích. Těžké chvíle života se mohou podobat oné větrné bouři, vzdušným vlnám valícím se přes loď nabírající vodu. Situace navozuje hrůzu z potopení.

Četl jsem kdysi komentář, že větrná bouře přichází zčista jasna. Kdyby bylo zataženo a těžké mraky na nebi, v dáli hřmělo a zvedal se vítr, tak by učedníci na loď nevstoupili. Ale nebe bylo zřejmě čisté, večer možná byly vidět hvězdy. Přišla však větrná smršť. Takto někdy přicházejí problémy, udeří jakoby náraz. Svištící vítr pak navozuje strach, děs a hrůzu a člověk propadá malomyslnosti, ba dokonce se hněvá na Boha.

Když Ježíš zve učedníky k plavbě, věděl, co přijde a co bude následovat. Můžeme ho obdivovat v jeho klidu. Na učedníky, ale i na něho má přijít zkouška, ono poroučet větru a moři, to ani Boží Syn nedělal každý den, a Ježíš si pokojně lehne a usne! Jakou měl víru! Nevím, jak se vám před nějakou zkouškou usíná, ale ne jeden člověk se převaluje na posteli a často ne a ne usnout. Ježíš však usnul a spal, jako byl miminko v náručí své matky.

Učí nás, jak to vypadá, když má člověk důvěru. K této důvěře nás vyprávění vede. Klíčovými slovy tohoto příběhu jsou Ježíšova slova: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“

Otec Vojtěch Kodet navazuje na vyprávění, když cituje evangelium, že „učedníci vzali Ježíše do lodi, tak jak byl.“ K této větě příběhu povzbuzuje: „Víte, když jednou vezmeme Ježíše, symbolicky řečeno, do lodi svého života, tak on tam je. To bysme ho museli vyhnat, aby šel pryč. A jestli tam je, ať bdí nebo spí, tak všechno je v jeho rukou, protože jsme ho vzali do svého života. A on nikdy není nečinný, i když se to tak může zdát. Je s námi, i když spí“ (KODET, V. 12. neděle v mezidobí (B) videoúvod [online]. [19.6.2021]. Dostupné na internetu: <http://www.youtube.com/watch?v=LrTfQVC_Q0s&t=240s> .

Ježíšův spánek je jednak výrazem Ježíšovy důvěry v Otce, ale také je také výrazem jeho zdánlivé nepřítomnosti a nečinnosti v našich životních zkouškách. Když máme pocit, že jsme na všechno sami, že Bůh, jako by nebyl, potom voláme jako učedníci na rozbouřeném moři: „Je ti jedno, že hyneme!“ Otec Vojtěch Kodet k tomu podotýká: „Ve skutečnosti nespí Ježíš, ale spí naše důvěra.“

Když však spí naše důvěra, nepřítel nikdy nespí a snaží se nám podstrčit, jak obudně ohromné jsou naše problémy. Ďábel se snaží jako svištící vítr rozdmýchat vlny problémů a nahnat strach. Strachem nás pak odvést od Boha. Kdo vytváří strach, může lépe ovládat druhé.

Proto Ježíš učí své učedníky důvěře. Nenechat se ovládnout strachem. Proto je psán tento příběh. To, co dělal Ježíš, dělají i jeho učedníci. Proti otroctví strachu staví, kterým vládne zlý a ti kdo jsou jeho, Ježíš a jeho učedníci naopak staví postoj důvěře v Boha, která dává člověku svobodu od všeho, co by nás mohlo sužovat.

Kdysi jsem dostal od jedněch snoubenců po přípravě na manželství kovovou placatku slivovice, na níž byl vyrytý nápis: „Všechno je v rukou Božích.“ Byl jsem rád, že kdyby je toto si zapamatovali do manželství, tak toto je to podstatné.